

- И навърви слѣдъ млади Орфена. 755
До когà си Орфенъ свирка свиреше,
Тя си по него ходеше,
Низъ поля отъ лико хи сонце грѣше!
Я лю когà си свирка уставеше,
И тя си се назади вращаше, 760
Поля се со темнило облачеше!
За товà си Орфенъ свирка не устави,
Все си свиреше пѣсна желовита,
—Пилци какъ си слушаха пѣсна желовита,
Сички по него ходеха, 765
И си солзи изъ очи ронеха!—
Ду когà стигнаха на църно-то моря,
Фейска краля не обсети,
Чи си нема млада Орфеница.
Вишни ангелъ си ги чакаше на църно-то моря, 770
Лю какъ си виде Орфена,
Чи си кара до негово първо любо,
Му вели отговори:
Халалъ! нека ти е, брѣ Орфене, мой изметъ,
Що ти чинихътука на църно-то моря, 775
Чи ты си билъ юнакъ надъ юнаци!
До ся не бѣ никой отишелъ на Фойска земя,
Я ты си отиде и на Фейска сарая,
Янкулова керка си си обзелъ:
Ты мощне касметлия ща си бидетъ, 780
Чи си тя има до седемъ брата,
Седемъ брата все духовити,
Лю що терашъ у тяхъ ще найдешъ.
Юди какъ си чюха отъ дьно-то на моря-то,
Излѣзоха со ние очи нагървясали, 785